

„Och... Flippie heeft wel's tinka's, ze meent 't zoo kwaad niet..." antwoordde Ru vergoelijkend.

„Ik heb geen tinka's, en 'k meen 't wel kwaad", stooft Phil op. Toen moest ze zelf lachen en Ru pakte haar hoofdje met zijn linkerhand en schudde 't heen en weer. „Stoute, kwaje Philip, zal ik je hoofd er maar afschroeven? Nou... kom hier, kijk naar de sommen en let op".

„ $px + q(a - x)$ ", begon hij.

Phil trachtte te luisteren. Maar de arm, die Ru vergeten had, terug te halen, lag zwaar op haar schouderjes en ze hoorde niets van wat Ru zei, voelde alleen maar aldoor die arm.

„Begrijp je?" zei Ru.

„O ja", antwoordde ze vaag, en keek hoe Ru op 't witte papier in mooie ronde cijfertjes iets opschreef.

„Dan nemen we de volgende". En weer begon hij te praten en te cijferen, terwijl zijn arm nu wat lager zakte en om Phil's middelje lag. Phil hoorde niets, als een vaag geluid van zijn stem; ze wist niet meer, dat 't Ru was die naast haar zat en over sommen praatte, ze zweefde in 'n vreemde abstractie, waarin ze alleen maar de zachte druk van dien arm voelde en 't vage geluid van de stem hoorde. Haar wangen werden warm, ze durfde zich niet verroeren, uit vrees, dat die arm weg zou gaan; ze zat als onder een zware ban gevangen.

„Hoeveel sommen moet je maken?" hoorde ze Ru opeens vragen.

„Hè?... Tien bladzij", antwoordde ze.

„Tien? Dat 's zeker voor straf dan. Wat heb je uitgevoerd, kleine rakker?"

„Ss!" deed Phil, met een blik naar Ma, die in 't buffet rommelde.

„Zoo", lachte Ru zacht, en gaf haar 'n kneepje in 'r zij, waarvan ze bijna 'n gil slaakte. De betoovering was weg, maar ze voelde nog de strakke glans in haar oogen en de warmte in haar wangen.

„Morgen dan maar weer verder, hè? Wanneer moet 't af?"

„Zaterdag moet ik 't inleveren".

„Misschien ontfermt Greet zich nog wel over je". Ru keek vorschend naar Greet's stroef gezicht.

„Greet heeft 't van de week zelf zoo druk", zei Phil.

„Vanmiddag zwaar college gehad, Greet?" vroeg Ru.

„Hè? Och..." ontweek Greet. Phil voelde, dat ze verlegen werd, als ze nu maar niets ging verraden.

„Je had anotomie, hè?" informeerde Ru.

„Kan j o u dat nu schelen?" Greet sloeg met een pats de Heitzmann atlas dicht.

„'t Interesseert me, omdat ik je vanmiddag zoo stralend naar 't station zag trekken, ik liep in de troep..."

Phil gaf hem een stomp en mompelde, buiksprekend iets van „mond houden". Maar Greet, Ru strak aanziende, zei kalm, woord voor woord:

„Zoo, zag je dat. Ik moest naar Hermien Talden in de Westerstraat, ze had mijn dictaatcahier. Nog iets?"

Ru bog zich wat voorover, om Greet even strak aan te zien, als zij 't hem deed.

„Jammer om zoo'n mooie middag in 'n donkere zaal te zitten. Ik ben met de troep naar Huis ter Heide geweest, daar was 't beter uit te houden. En toen, onverwacht zich omkeerend:

„En wat heb jij vanmiddag uitgevoerd, Flippie?"

Phil's hartje begon angstig te slaan. Had hij hen gezien op ter Heide? O, maar hij mocht 't niet zeggen.

„Ik e... ik heb die algebra geprobeerd enne... ze voelde hoe Greet's blik haar regeerde. „En jij?" vroeg ze, opeens afbrekend. „Was 't leuk, om met de troep uit te trekken?"

Ma, die een brief had zitten schrijven, mengde zich nu weer in 't gesprek en 't gevaar was geweken.

Maar toen Phil 's avonds in bed lag, had ze nog 't gevoel van angst en ze sliep onrustig, telkens opschrikkend.